

FÖRSTAINSTANSRÄTTENS BESLUT (tredje avdelningen)
den 8 september 2005 *

I mål T-287/04,

Lorte, SL, Sevilla (Spanien),

Oleo Unión, Federación empresarial de organizaciones de productores de aceite de oliva, Sevilla,

Unión de organizaciones de productores de aceite de oliva (Unaproliva), Jaén (Spanien),

företrädna av advokaten R. Illescas Ortiz, med delgivningsadress i Luxemburg,

sökande,

* Rättegångsspråk: spanska.

mot

Europeiska unionens råd, företrätt av M. Balta och F. Gijón, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan om delvis ogiltigförklaring av rådets förordning (EG) nr 864/2004 av den 29 april 2004 om ändring av förordning (EG) nr 1782/2003 om upprättande av gemensamma bestämmelser för system med direktstöd inom den gemensamma jordbrukspolitiken och om upprättande av vissa stödsystem för jordbrukare, och om en anpassning av den med anledning av anslutningen av Tjeckien, Estland, Cypern, Lettland, Litauen, Ungern, Malta, Polen, Slovenien och Slovakien till Europeiska unionen (EUT L 161, s. 48), och av rådets förordning (EG) nr 865/2004 av den 29 april 2004 om den gemensamma organisationen av marknaden för olivolja och bordsoliver och om ändring av förordning (EEG) nr 827/68 (EUT L 161, s. 97),

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden M. Jaeger samt domarna J. Azizi och E. Cremona,

justitiesekreterare: H. Jung,

följande

Beslut

Tillämpliga bestämmelser

- 1 Den 22 september 1966 antog rådet förordning nr 136/66/EG om den gemensamma organisationen av marknaden för oljor och fetter (EGT L 172, s. 3025; svensk specialutgåva, område 3, volym 1, s. 167) (nedan kallad grundförordningen). Genom grundförordningen upprättades i synnerhet en gemensam organisation av marknaden för olivolja som bygger på ett system med interventionspriser, lagringskontrakt och produktions- och konsumtionsstöd.
- 2 De mekanismer som inrättades genom grundförordningen har därefter kommit att ändras vid ett flertal tillfällen, bland annat genom rådets förordning (EEG) nr 1915/87 av den 2 juli 1987 (EGT L 183, s. 7; svensk specialutgåva, område 3, volym 23, s. 224), rådets förordning (EG) nr 1638/98 av den 20 juli 1998 (EGT L 210, s. 32) och rådets förordning (EG) nr 1513/2001 av den 23 juli 2001, vilken även medförde ändring av förordning nr 1638/98, vad gäller en förlängning av giltighetstiden för stödsystemet och kvalitetsstrategin för olivolja (EGT L 201, s. 4).
- 3 Dessa ändringar, som inspirerats av principerna för den reform av den gemensamma jordbrukspolitiken som påbörjades år 1992, var huvudsakligen avsedda att ersätta systemet med pris- och produktionsstöd med ett system för inkomststöd till

jordbrukarna. Reformen ledde, med avseende på vissa jordbruksprodukter, till antagandet av rådets förordning (EG) nr 1782/2003 av den 29 september 2003 om upprättande av gemensamma bestämmelser för system för direktstöd inom den gemensamma jordbrukspolitiken och om upprättande av vissa stödsystem för jordbrukare och om ändring av förordningarna (EEG) nr 2019/93, (EG) nr 1452/2001, (EG) nr 1453/2001, (EG) nr 1454/2001, (EG) nr 1868/94, (EG) nr 1251/1999, (EG) nr 1254/1999, (EG) nr 1673/2000, (EEG) nr 2358/71 och (EG) nr 2529/2001 (EUT L 270, s. 1).

- 4 För att även anpassa den gemensamma organisationen av marknaden inom sektorerna för olivolja, råttobak, humle och bomull i enlighet med reformen av den gemensamma jordbrukspolitiken, antog rådet den 29 april 2004 förordning (EG) nr 864/2004 om ändring av förordning nr 1782/2003 och om en anpassning av den med anledning av anslutningen av Tjeckien, Estland, Cypern, Lettland, Litauen, Ungern, Malta, Polen, Slovenien och Slovakien till Europeiska unionen (rättad version EUT L 206, s. 20). Samma datum antog rådet även förordning (EG) nr 865/2004 om den gemensamma organisationen av marknaden för olivolja och bordsoliver och om ändring av förordning (EEG) nr 827/68 (rättad version EUT L 206, s. 37) (nedan kallade de ifrågasatta förordningarna).
- 5 Genom förordning nr 864/2004 upphävdes det tidigare systemet för stöd till olivoljeproduktion och i stället infördes ett system med så kallat "samlat gårdsstöd" eller "frikopplat stöd", det vill säga ett stöd som inte är kopplat till den faktiskt producerade mängden olivolja. För vissa produktionskategorier bibehölls dock, på vissa villkor och inom vissa gränser, ett så kallat kopplat eller produktionsanknutet stödsystem.
- 6 Vad gäller olivolja medför artikel 1 punkt 7 i förordning nr 864/2004 en ändring av artikel 37.1 i förordning nr 1782/2003, genom att det föreskrivs att referensbeloppet för beräkningen av det frikopplade stödet skall vara "genomsnittet under fyra år av

de sammanlagda belopp som beviljats en jordbrukare enligt det stödsystem för olivolja som anges i bilaga VI [till förordning nr 1782/2003], beräknat och justerat i enlighet med bilaga VII [till förordning nr 1782/2003], under regleringsåren 1999/2000, 2000/2001, 2001/2002 och 2002/2003”.

- 7 Dessutom ändras artikel 44.2 i förordning nr 1782/2003 genom artikel 1 punkt 11 i förordning nr 864/2004, på så sätt att det med avseende på det frikopplade stödet föreskrivs att stödberättigande hektar är samtliga arealer som planterats med olivträd före den 1 maj 1998, förutom vad gäller Cypern och Malta, samtliga arealer med nya olivträd som ersätter befintliga olivträd, eller samtliga arealer med olivträd som ingår i godkända planteringsplaner och som registrerats i ett geografiskt informationssystem.
- 8 Dessutom införs genom artikel 1 punkt 20 i förordning nr 864/2004 en artikel 110g till förordning nr 1782/2003, i vilken det inrättas ett stöd till olivodlingar, vilket jordbrukare kan beviljas i form av ett bidrag till bevarandet av olivodlingar som är värdefulla ur miljösynpunkt eller av sociala skäl. Vissa villkor gäller emellertid för stödet, bland annat att olivträdsarealerna skall ha planterats före den 1 maj 1998, förutom vad gäller Cypern och Malta, eller att det rör sig om ytor som planterats för att ersätta andra träd eller ytor som ingår i ett program som godkänts av kommissionen.
- 9 I bilagan till förordning nr 864/2004, vilken kompletterar bilaga VI till förordning nr 1782/2003, föreskrivs så slutligen att de olivoljeproducenter som erhållit produktionsstöd enligt artikel 5 i grundförordningen kan omfattas av systemet för samlat gårdsstöd.

- 10 Förordning nr 865/2004 skall tillämpas från och med regleringsåret 2005/2006, det vill säga från och med den period då den gemensamma organisation av marknaden för oljor och fetter som inrättades genom grundförordningen, liksom stödet till olivoljeproduktionen och de nationella garanterade kvantiteter som hör samman med dessa, upphör att gälla.
- 11 Som en övergångsåtgärd föreskrivs emellertid i artikel 22 i förordning nr 865/2004 att artikel 5.1 i förordning nr 1638/98, genom vilken artikel 5 i grundförordningen om inrättande av produktionsstöd för olivolja upphävdes, skall utgå. Stödet till olivoljeproduktionen är följaktligen tillämpligt under regleringsåret 2004/2005.

Förfarandet och parternas yrkanden

- 12 De sökande är dels Lorte, SL, ett bolag bildat enligt spansk rätt, i dess egenskap av olivoljeproducent och medlem av sammanslutningen Oleo Unión, Federación empresarial de organizaciones de productores de aceite de oliva (nedan kallat Oleo Unión), dels två sammanslutningar av olivoljeproducenter, Oleo Unión och Unión de organizaciones de productores de aceite de oliva (Unaproliva).
- 13 Oleo Unión är en sammanslutning utan vinstsyfte, bildad enligt spansk rätt, som enligt sina stadgar skall tillvarata sina egna ekonomiska och sociala intressen liksom intressena hos de företag, entreprenörssammanslutningar och olivoljeproducenter som producerar eller förädlar olivolja inom Comunidad autónoma de Andalucía (den autonoma regionen Andalusien).

- 14 Även Unaproliva är en sammanslutning utan vinstsyfte, bildad enligt spansk rätt, med huvudsakligt syfte att kanalisera subventioner och stöd som beviljas av gemenskapen, bland annat dem som går till olivoljeproduktionen. Unaproliva kan i denna egenskap enligt sina stadgar ingå de avtal och vidta de åtgärder som behövs för att uppfylla sitt syfte och för att skydda medlemmarnas eller den aktuella ekonomiska sektorns intressen, även om avtalet eller åtgärden inte uttryckligen är nämnd i stadgarna.
- 15 Sökandena väckte förevarande talan genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 13 juli 2004.
- 16 Genom separat handling som inkom till förstainstansrättens kansli den 14 oktober 2004, har rådet med stöd av artikel 114.1 i förstainstansrättens rättegångsregler framställt en invändning om rättegångshinder.
- 17 I sina yttranden över invändningen om rättegångshinder, vilka inkom den 29 november 2004, har sökandena yrkat att invändningen skall ogillas.
- 18 Genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 2 december 2004 har kommissionen ansökt om att få intervensera till stöd för rådets yrkanden.
- 19 Sökandena och svaranden inkom den 24 januari 2005 respektive den 16 december 2004 med yttranden över kommissionens interventionsansökan.

20 Sökandena har yrkat att förstainstansrätten skall

- ogiltigförklara artikel 1 punkterna 7, 11 och 20 i förordning nr 864/2004, samt bilagan till nämnda förordning,
- ogiltigförklara artikel 22 i förordning nr 865/2004, och
- förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

21 Kommissionen har i sin invändning om rättegångshinder yrkat att förstainstansrätten skall

- avvisa talan, och
- förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

22 Sökandena har i sina yttranden över invändningen om rättegångshinder yrkat att förstainstansrätten skall

- ogilla rådets invändning om rättegångshinder, och
- förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna.

Rättslig prövning

Parternas argument

- 23 Rådet har gjort gällande att talan inte kan tas upp till prövning på grund av att sökandena inte är personligen berörda av de ifrågasatta bestämmelserna.
- 24 Rådet har i detta avseende erinrat om att enskilda endast kan väcka talan om ogiltigförklaring av en förordning med stöd av artikel 230 fjärde stycket EG om de är direkt och personligen berörda på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer och därigenom försätter dem i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till (domstolens dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62, Plaumann mot kommissionen, REG 1963, s. 197, 223, svensk specialutgåva, volym 1, s. 181, och av den 22 november 2001 i mål C-452/98, Nederlandse Antillen mot rådet, REG 2001, s. I-8973, punkt 60).
- 25 Sökandena har hävdat att de är personligen berörda av de ifrågasatta bestämmelserna. De har inledningsvis påpekat att kommissionen inte har bestritt att de är personligen berörda av nämnda bestämmelser.
- 26 Sökandena har för det första bestritt de ifrågasatta bestämmelsernas allmänna giltighet. Enligt dem utgör dessa bestämmelser, på grund av de särskilda eller individuella verkningar de har för vissa mottagare, åtgärder av beslutskaraktär. Bestämmelsernas individuella giltighet följer av att det med hänsyn till biologiska och botaniska faktorer inte förekom någon produktion vid de olivodlingar som planterats bland annat mellan åren 1995 och 1998 under den referensperiod som fastställts för beräkningen av det "frikopplade stödet". Lorte är följaktligen inte berättigat att få del av stödet i fråga.

- 27 För det andra har sökandena framfört ett flertal argument för att visa att de under alla omständigheter är personligen berörda av de ifrågasatta bestämmelserna, i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG.
- 28 Lorte har gjort gällande att det inte påverkas av de ifrågasatta bestämmelserna i sin egenskap av olivoljeproducent, eftersom det, under referensperioden, och med avseende på olivodlingar planterade mellan åren 1995 och 1998, på grund av biologiska och botaniska förhållanden inte hade någon produktion.
- 29 Med beaktande av dess uteblivna produktion under referensperioden befinner sig Lorte i en faktisk situation som särskiljer det från alla andra personer. Lorte har dessutom påpekat att både de nationella och gemenskapens myndigheter kände till denna situation genom de årliga redovisningarna av olivoljeproduktionen som bolaget självt lämnade.
- 30 De ifrågasatta bestämmelserna hade vidare annorlunda verkningar för Lorte än för andra olivoljeproducenter, genom att Lorte uteslöts från det stöd för olivolja som inrättades genom dessa. Lorte befann sig således i en sluten snäv krets av olivoljeproducenter, dels på grund av de biologiska och botaniska hänsyn som låg till grund för den uteblivna produktionen från olivodlingar som planterats bland annat mellan åren 1995 och 1998, dels på grund av den referensperiod som fastställts i de ifrågasatta bestämmelserna. Tillhörigheten till denna slutna krets följer emellertid inte av omständigheter som är oskiljaktigt förbundna med själva syftet med de ifrågasatta bestämmelserna (förstainstansrättens beslut av den 15 september 1999 i mål T-11/99, Van Parys m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. II-2653, punkt 48). Slutsatsen blir följaktligen att Lorte är personligen berört av de ifrågasatta bestämmelserna. Lorte har även till stöd för detta argument åberopat domstolens domar av den 28 april 1988 i mål 120/86, Mulder (REG 1988, s. 2321) och i mål 170/86, von Deetzen (REG 1988, s. 2355).

- 31 Oleo Unión anser å sin sida att den är behörig att väcka förevarande talan i syfte att agera i sina medlemmars intresse, vilka, i likhet med Lorte, har talerätt genom att de är direkt och personligen berörda av de ifrågasatta bestämmelserna.
- 32 Unaproliva har nöjt sig med att ange att den, i kraft av den stora handlingsfrihet den har enligt sina stadgar, är behörig att företräda sina medlemmar för att bevaka deras intressen, särskilt vad gäller gemenskapsstöd till olivoljeproducenter, och att den följaktligen har talerätt i förevarande mål.
- 33 Slutligen har sökandena hävdats att förstainstansrätten, för det fall den avvisar deras talan, fråntar dem deras rätt till ett verksamt rättsligt skydd. Det räcker inte att det finns möjlighet att väcka talan om skadestånd, att göra en invändning om rättsstridighet eller att i förekommande fall begära förhandsavgörande av domstolen, för att kompensera för detta hot mot rätten till ett verksamt rättsligt skydd.

Förstainstansrättens bedömning

- 34 Om en part begär det får förstainstansrätten enligt artikel 114 i rättegångsreglerna meddela beslut i frågan rörande rättegångshinder utan att pröva själva sakfrågan. Enligt artikel 114.3 skall återstoden av förfarandet vara muntligt, om inte förstainstansrätten bestämmer annat. I förevarande mål anser förstainstansrätten sig ha erhållit tillräckliga upplysningar genom handlingarna i målet och har beslutat att pröva yrkandet utan att inleda det muntliga förfarandet.

- 35 Enligt artikel 230 fjärde stycket EG får "[v]arje fysisk eller juridisk person ... väcka talan mot ett beslut som är riktat till honom eller mot ett beslut som, även om det utfärdats i form av en förordning eller ett beslut riktat till en annan person, direkt och personligen berör honom".
- 36 Syftet med artikel 230 fjärde stycket EG, enligt vilken enskilda har rätt att väcka talan mot varje beslut som, även om det utfärdats i form av en förordning, direkt och personligen berör dem, är enligt fast rättspraxis bland annat att förhindra att gemenskapens institutioner, genom att helt enkelt välja att använda sig av en förordning, utestänger en enskild från att föra talan mot ett beslut som berör honom direkt och personligen och, således, att klargöra att den valda formen inte kan förändra en rättsakts karaktär (domstolens dom av den 17 juni 1980 i de förenade målen 789/79 och 790/79, Calpak och Società Emiliana Lavorazione Frutta mot kommissionen, REG 1980, s. 1949, punkt 7, förstainstansrättens beslut av den 30 september 1997 i mål T-122/96, Federolio mot kommissionen, REG 1997, s. II-1559, punkt 50, och av den 23 november 1999 i mål T-173/98, Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, REG 2002, s. II-3357, punkt 34).
- 37 De framgår även av rättspraxis att kriteriet för att skilja mellan en förordning och ett beslut står att finna i huruvida den ifrågavarande rättsakten har allmän giltighet eller inte (domstolens dom av den 14 december 1962 i de förenade målen 16/62 och 17/62, Confédération nationale des producteurs de fruits et légumes m.fl. mot rådet, REG 1962, s. 901, 918, svensk specialutgåva, volym 1, s. 145, av den 6 oktober 1982 i mål 307/81, Alusuisse mot rådet och kommissionen, REG 1982, s. 3463, punkt 19, svensk specialutgåva, volym 6, s. 523, och domstolens beslut av den 23 november 1995 i mål C-10/95 P, Asocarne mot rådet, REG 1995, s. I-4149, punkt 28). En rättsakt har allmän giltighet om den är tillämplig på objektivet bestämda situationer och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets (se domstolens dom av den 21 november 1989 i mål C-244/88, Usines coopératives de déshydratation du Vexin m.fl. mot kommissionen, REG 1989, s. 3811, punkt 13, och av den 31 maj 2001 i mål C-41/99 P, Sadam Zuccherifici m.fl. mot rådet, REG 2001, s. I-4239, punkt 24, förstainstansrättens beslut av den 2 april 2004 i mål T-231/02, Gonnelli och AIFO mot kommissionen, REG 2004, s. II-1051, punkt 29, och där angiven rättspraxis).

- 38 Det kan i förevarande fall inte förnekas att de ifrågasatta bestämmelserna är rättsakter med allmän giltighet. Förstainstansrätten erinrar i detta avseende om att de ifrågasatta bestämmelserna innehåller kriterier för beräkning av stöd inom sektorn för olivolja inom ramen för förordning nr 1782/2003 (se ovan punkt 6).
- 39 Kriterierna är angivna i allmänna och abstrakta ordalag. Det sätt på vilket referensbeloppen och stödbeloppet beräknas är fastställt utan att någon hänsyn tagits till den enskilda, av de ifrågasatta bestämmelserna berörda, producentens speciella situation, utan med tillämpning av objektiva och allmänna kriterier.
- 40 De ifrågasatta bestämmelserna är således tillämpliga på objektivt fastställda situationer och de medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets. Det skall i detta avseende erinras om att bestämmelserna i en rättsakt anses vara tillämpliga på objektivt fastställda situationer om de är tillämpliga på en objektivt definierad rättslig eller faktisk situation, som anges i rättsakten mot bakgrund av dess syfte (beslutet i det ovan i punkt 36 nämnda målet *Unión de Pequeños Agricultores* mot rådet, punkt 40).
- 41 I förevarande fall är sökandena berörda av de ifrågasatta bestämmelserna just på grund av en objektivt definierad faktisk situation. De påverkas nämligen av de ifrågasatta bestämmelserna i sin egenskap av sammanslutning, vars medlemmar producerade olivolja under referensperioden och fick stöd på grundval av ett av de stödssystem som inrättats genom lagstiftningen. Denna situation definieras mot bakgrund av själva syftet med den förordning som innehåller de ifrågasatta bestämmelserna, det vill säga inrättandet av ett nytt stödssystem inom olivoljesektorn.
- 42 För övrigt föreligger det inte några omständigheter som medför att de ifrågasatta bestämmelserna skall betecknas som beslut som fattats i form av en förordning. Det argument som sökandena har framfört ändrar inte denna bedömning.

- 43 Den omständigheten att de ifrågasatta bestämmelserna kan få en särskild verkan för vissa olivoljeproducenter, närmare bestämt den verkan att de inte beviljas stödet på grund av de kriterier som fastställts för beräkningen av det, innebär inte att de ifrågasatta bestämmelserna automatiskt förlorar sin allmänna giltighet, eftersom de är tillämpliga på samtliga berörda ekonomiska aktörer som, i faktiskt eller rättsligt avseende, befinner sig i samma objektivt bestämda situation. Sökandena har inte visat att det förhåller sig på något annat sätt vad gäller tillämpningen av de ifrågasatta bestämmelserna (se, för ett liknande resonemang, beslutet i det ovan i punkt 36 nämnda målet *Unión de Pequeños Agricultores mot rådet*, punkt 39).
- 44 Av detta följer att de ifrågasatta bestämmelserna som helhet, genom sin beskaffenhet och räckvidd, är rättsakter av allmän giltighet och inte beslut i den mening som avses i artikel 249 EG.
- 45 Det har emellertid upprepade gånger slagits fast att den omständigheten att den ifrågasatta rättsakten är av sådant slag att den har allmän giltighet och inte utgör ett beslut i den mening som avses i artikel 249 EG inte i sig är tillräcklig för att enskilda inte skall anses ha någon möjlighet att väcka talan om ogiltigförklaring av denna rättsakt (se domstolens dom av den 18 maj 1994 i mål C-309/89, *Codorniu mot rådet*, REG 1994, s. I-1853, punkt 19, svensk specialutgåva, volym 15, s. I-141, och av den 22 november 2001 i mål C-451/98, *Antillean Rice Mills mot rådet*, REG 2001, s. I-8949, punkt 49, samt förstainstansrättens beslut i det ovan i punkt 37 nämnda målet *Gonnelli och AIFO mot kommissionen*, punkt 31, och där angiven rättspraxis).
- 46 Under vissa omständigheter kan nämligen även en rättsakt med allmän giltighet, som är tillämplig på samtliga berörda ekonomiska aktörer, beröra vissa av dessa aktörer direkt och personligen (domstolens dom av den 16 maj 1991 i mål C-358/89, *Extramet Industrie mot rådet*, REG 1991, s. I-2501, punkt 13, och domen i det ovan i punkt 45 nämnda målet *Codorniu mot rådet*, punkt 19, samt förstainstansrättens beslut av den 10 september 2002 i mål T-223/01, *Japan Tobacco och JT International mot parlamentet och rådet*, REG 2002, s. II-3259, punkt 29, och beslutet i det ovan i punkt 37 nämnda målet *Gonnelli och AIFO mot kommissionen*, punkt 32).

- 47 Fysiska eller juridiska personer kan endast göra anspråk på att vara personligen berörda om rättsakten i fråga angår dem på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer och därigenom försätter dem i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till (domen i det ovan i punkt 24 nämnda målet Plaumann mot kommissionen, domstolens beslut av den 12 december 2003 i mål C-258/02 P, Bactria mot kommissionen, REG 2003, s. I-15105, punkt 34, och beslutet i det ovan i punkt 37 nämnda målet Gonnelli och AIFO mot kommissionen, punkt 35).
- 48 En fysisk eller juridisk person som inte uppfyller detta villkor är inte behörig att föra talan om ogiltigförklaring (domstolens dom av den 25 juli 2002 i mål C-50/00 P, Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, REG 2002, s. I-6677, punkt 37, och beslutet i det ovan i punkt 37 nämnda målet Asocarne mot rådet, punkt 26).
- 49 Förstainstansrätten skall följaktligen pröva huruvida sökandena i förevarande fall påverkas av de ifrågasatta bestämmelserna på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem i förhållande till alla andra personer.
- 50 Till att börja med skall det prövas huruvida den talan som Lorte i egenskap av olivoljeproducent har väckt kan tas upp till sakprövning.
- 51 Lorte är, tvärt emot vad det har gjort gällande, berört av de ifrågasatta bestämmelserna i sin objektiva egenskap av olivoljeproducent under referensperioden och stödberättigat bolag enligt ett av de stödssystem som föreskrevs enligt den tidigare lagstiftningen, på samma sätt som alla andra producenter eller ekonomiska aktörer som är aktiva inom den sektor som avses i de ifrågasatta bestämmelserna. Det faktum att en rättsakt med allmän giltighet påverkar enskilda personers rättsliga ställning är emellertid inte tillräckligt för att rättsaktens beskaffenhet och räckvidd skall ifrågasättas (se, för ett liknande resonemang, beslutet i det ovan i punkt 37 nämnda målet Gonnelli och AIFO mot kommissionen, punkt 38).

- 52 Såsom rådet med rätta har gjort gällande är dessutom de ifrågasatta bestämmelserna, vilka innehåller villkoren och kriterierna för beräkning av stödet inom olivoljesektorn, tillämpliga utan urskiljning på alla olivoljeproducenter, oavsett vilken kvantitet de faktiskt har producerat, det vill säga oavsett produktionen under referensperioden. Kriterierna för beräkning av stödet har fastställts oberoende av de enskilda olivoljeproducenternas särskilda situation.
- 53 Det skall dessutom erinras om att den omständigheten att en rättsakt med allmän giltighet kan få olika konkreta verkningar för de olika rättssubjekt som den är tillämplig på inte medför att dessa rättssubjekt särskiljs i förhållande till alla andra berörda aktörer, när rättsakten är tillämplig i en objektivt bestämd situation (se förstainstansrättens dom av den 22 februari 2000 i mål T-138/98, ACAV m.fl. mot rådet, REG 2000, s. II-341, punkt 66, och där angiven rättspraxis). Även om de ifrågasatta bestämmelserna i förevarande fall kan få olika verkningar beroende på vilken olivoljeproducent det rör sig om, är denna omständighet inte tillräcklig för att visa att Lorte har egenskaper som är utmärkande eller befinner sig i en faktisk situation som särskiljer det från andra olivoljeproducenter.
- 54 Även om man skulle anta att Lorte, genom en tillämpning av de ifrågasatta bestämmelserna, inte är berättigat till stödet avseende olivolja, är bolaget ändå inte personligen berört av de ifrågasatta bestämmelserna. Det räcker nämligen inte att vissa aktörer i ekonomiskt hänseende påverkas av rättsakten i större omfattning än vad andra aktörer i samma sektor gör, för att de förstnämnda skall anses vara personligen berörda av rättsakten (beslutet i det ovan i punkt 30 nämnda målet Van Parys m.fl. mot kommissionen, punkterna 50 och 51, och i det ovan i punkt 37 nämnda målet Gonnelli och AIFO mot kommissionen, punkt 45).
- 55 Även om det skulle visas att det inte föreligger en sådan rätt till stöd, är det ändå så att följderna är likartade för alla andra olivoljeproducenter som har olivodlingar som planterats mellan åren 1995 och 1998 (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 10 april 2003 i mål C-142/00 P, kommissionen mot Nederländse Antillen, punkt 77).

- 56 Lortes hänvisning till domarna i målen Mulder och von Deetzen, i punkt 30 ovan, saknar dessutom helt relevans inom ramen för en talan som, såsom den förevarande, har väckts med stöd av artikel 230 fjärde stycket EG, eftersom nämnda mål avsåg förhandsavgöranden.
- 57 Det skall påpekas att domstolen i dessa domar, där den hade att pröva giltigheten av en gemenskapsförordning om tilläggsavgift för mjölk, fastslog att principen om berättigade förväntningar hade åsidosatts av den institution som antagit rättsakten i fråga, på den grunden att vissa mjölkproducenter uteslöts från det nya system som inrättades genom rättsakten, på grund av att de inte producerat mjölk under den period som enligt den ifrågasatta rättsakten var relevant för tilldelning av en referenskvantitet. Avsaknaden av mjölkproduktion under referensperioden följde av att nämnda producenter tidigare hade åtagit sig att, i enlighet med en gemenskapsrättsakt, avbryta saluföringen av produkten under en begränsad period, i allmänintresset och mot att de erhöll ett bidrag.
- 58 Domstolen fastslog att verkningarna för vissa mjölkproducenter av förordningen, vars giltighet hade ifrågasatts, som innebar att dessa producenter uteslöts från det nya system för tilläggsavgift som inrättades genom förordningen, utgjorde en inskränkning som påverkade dessa producenter på ett särskilt sätt, just på grund av det faktum att de hade utnyttjat den möjlighet som gavs enligt den tidigare gemenskapsrättsakten, vilken uppmuntrade till produktionsavbrott avseende den aktuella produkten.
- 59 I förevarande fall är det emellertid uppenbart att sådana överväganden är att hänföra till prövningen av talan i sak och saknar betydelse för bedömningen av huruvida Lorte är personligen berört (se, för ett liknande resonemang, beslutet i det ovan i punkt 37 nämnda målet Gonnelli och AIFO mot kommissionen, punkt 43).

60 Även om det antas vara riktigt att de ifrågasatta bestämmelserna får skilda verkningar, vilket Lorte vill göra gällande, kan det konstateras att tvärtemot de rättsakter vilkas lagenlighet ifrågasattes i de ovannämnda målen, har skillnaden här inte sitt ursprung i en gemenskapsrättsakt.

61 Hur det än förhåller sig har Lorte inte på något sätt visat på vilket sätt det påverkades på ett annat sätt av de ifrågasatta bestämmelserna än de övriga medlemmar av den "slutna snäva krets" av olivoljeproducenter som inte heller hade producerat olivolja på grund av biologiska och botaniska hänsyn rörande olivodlingar och på grund av referensperioden.

62 Inte heller innebär den omständigheten, om den antas vara riktig, att rådet hade informerats av de behöriga nationella myndigheterna och av kommissionen om sökandenas situation innan de ifrågasatta bestämmelserna antogs, att Lorte särskiljs med avseende på nämnda bestämmelser. Lorte har nämligen varken åberopat eller, *a fortiori*, bevisat att det skulle åligga rådet enligt en bestämmelse i gemenskapsrätten att inom ramen för de nödvändiga villkoren för att få ta del av det "frikopplade stödet" inom olivoljesektorn särskilt beakta den specifika situation som råder för vissa olivoljeproducenter (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 17 januari 1985 i mål 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen, REG 1985, s. 207, punkterna 21 och 28, och av den 26 juni 1990 i mål C-152/88, Sofrimport mot kommissionen, REG 1990, s. I-2477, punkt 11, förstainstansrättens dom av den 8 juli 1999 i mål T-158/95, Eridania m.fl. mot rådet, REG 1999, s. II-2219, punkterna 58 och 59, och förstainstansrättens beslut av den 10 maj 2004 i mål T-391/02, Bundesverband der Nahrungsmittel- und Speiseresteverwertung och Kloh mot parlamentet och rådet, REG 2004, s. II-1447, punkt 55).

63 Av det som har anförts följer att Lorte inte har visat att det påverkades av de ifrågasatta bestämmelserna på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för det eller på grund av en faktisk situation som särskiljer det i förhållande till alla andra ekonomiska aktörer. Lorte kan följaktligen inte vara personligen berörd av de ifrågasatta bestämmelserna.

- 64 Vad därefter gäller Oleo Unións och Unaprolivas talan, skall det erinras om att talan om ogiltigförklaring som väckts av en sammanslutning har upptagits till sakprövning i minst tre typer av fall, nämligen, för det första, när en branschsammanslutning i en rättslig bestämmelse uttryckligen har getts ett antal processuella rättigheter, för det andra när sammanslutningen företräder sådana företags intressen som själva har rätt att väcka talan och, för det tredje, när sammanslutningen har ett eget intresse av att föra talan, bland annat när dess ställning som förhandlare berörs av den ifrågasatta rättsakten (förstainstansrättens beslut i det ovan i punkt 36 nämnda målet Federolio mot kommissionen, punkt 61, av den 8 december 1998 i mål T-38/98, ANB m.fl. mot rådet, REG 1998, s. II-4191, punkt 25, i det ovan i punkt 36 nämnda målet Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, punkt 47, och av den 10 december 2004 i mål T-196/03, EFfCI mot parlamentet och rådet, REG 2004, s. II-4263, punkt 42).
- 65 Oleo Unión och Unaproliva kan i förevarande fall inte hänvisa till någon av dessa tre situationer som skäl till att deras här föreliggande talan om ogiltigförklaring skall prövas i sak.
- 66 Förstainstansrätten konstaterar i detta avseende, för det första, att dessa sökande inte har åberopat någon rättighet av processuellt slag som de skulle ha enligt gemenskapsrätten inom området för olivoljemarknaden.
- 67 Detsamma gäller avseende den andra hypotesen för talerätt, eftersom en sammanslutning som har bildats för att tillvarata en grupp rättssubjekts kollektiva intressen enligt fast rättspraxis inte kan anses personligen berörd om dess medlemmar inte är det var för sig (domstolens beslut av den 18 december 1997 i mål C-409/96 P, Sveriges Betodlares Centralförening och Henrikson mot kommissionen, REG 1997, s. I-7531, punkt 45, och förstainstansrättens beslut av den 29 april 1999 i mål T-78/98, Unione provinciale degli agricoltori di Firenze m.fl. mot kommissionen, REG 1999, s. II-1377, punkterna 36 och 37).

- 68 Oleo Unión och Unaproliva har i förevarande fall inte inkommit med någon bevisning för att deras medlemmar påverkas av de ifrågasatta bestämmelserna på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem i förhållande till alla andra personer.
- 69 Vad gäller den tredje hypotesen kan det konstateras att det inte finns några uppgifter bland handlingarna i målet som visar att dessa sökande kan särskiljas med avseende på de ifrågasatta bestämmelserna, på grund av att deras egna intressen berörs, såsom, till exempel, att deras ställning som förhandlare berörs av de ifrågasatta bestämmelserna.
- 70 Av detta följer att Oleo Unión och Unaproliva inte kan anses vara personligen berörda.
- 71 Vad i övrigt gäller sökandenas påstående att de skulle förvägras ett verksamt rättsligt skydd om rådets invändning om rättegångshinder bifalls, skall det erinras om att det i EG-fördraget, genom å ena sidan artiklarna 230 EG och 241 EG och å andra sidan artikel 234 EG, har inrättats ett fullständigt system med rättsmedel och förfaranden för kontroll av huruvida de rättsakter som antas av gemenskapsinstitutionerna är lagenliga. Denna kontroll har anförtrots gemenskapsdomstolen. I detta system har fysiska eller juridiska personer, som på grund av de begränsningar av deras talerätt som föreskrivs i artikel 230 fjärde stycket EG inte kan föra talan direkt vid domstolen angående en allmänt giltig rättsakts lagenlighet, möjlighet att åberopa att en sådan rättsakt är ogiltig, antingen inför EG-domstolen enligt artikel 241 EG eller inför nationell domstol, och därvid förmå denna, som själv saknar behörighet att pröva giltigheten av gemenskapens rättsakter, att begära förhandsavgörande från EG-domstolen angående denna fråga (domen i det ovan i punkt 48 nämnda målet Unión de Pequeños Agricultores mot rådet, punkt 40).

- 72 Domstolen har även fastslagit att det ankommer på medlemsstaterna att skapa ett fullständigt system för rättsmedel och förfaranden som säkerställer rätten till ett verksamt rättsligt skydd, och att bestämmelserna om talerätt i artikel 230 EG inte kan tolkas på så sätt att en talan om ogiltigförklaring skall upptas till sakprövning om det, efter en konkret prövning vid EG-domstolen av nationella förfarandebestämmelser, visar sig att det enligt dessa bestämmelser inte är tillåtet för den enskilde att genom att väcka talan ifrågasätta den omtvistade gemenskapsrättsaktens giltighet (domen i det ovan i punkt 48 nämnda målet *Unión de Pequeños Agricultores* mot rådet, punkt 43). En enskild kan inte anses ha rätt att föra talan om ogiltigförklaring direkt vid EG-domstolen, även om det efter en konkret prövning vid EG-domstolen av nationella förfarandebestämmelser visas att den enskilde saknar möjlighet att få till stånd en prövning av den omtvistade gemenskapsrättsaktens giltighet genom att föra talan vid nationell domstol. Ett sådant system skulle nämligen medföra att EG-domstolen i varje konkret fall skulle tvingas tolka nationella processrättsliga bestämmelser, vilket den inte är behörig att göra inom ramen för sin kontroll av lagenligheten av gemenskapens rättsakter (beslutet i det ovan i punkt 47 nämnda målet *Bactria* mot kommissionen, punkt 58).
- 73 Under alla omständigheter har domstolen, vad gäller villkoret enligt artikel 230 fjärde stycket EG att en person skall vara personligen berörd, klart fastställt att även om detta villkor skall tolkas mot bakgrund av rätten till ett verksamt rättsligt skydd och med beaktande av de olika omständigheter som kan särskilja en sökande, kan en sådan tolkning emellertid inte medföra att detta villkor, vilket uttryckligen föreskrivits i fördraget, inte tillämpas utan att gemenskapsdomstolarna därmed överskrider gränserna för sin behörighet enligt fördraget (domen i det ovan i punkt 48 nämnda målet *Unión de Pequeños Agricultores* mot rådet, punkt 44).
- 74 Även om det förvisso går att föreställa sig ett annat system för prövning av lagenligheten av allmänt tillämpliga rättsakter än det som inrättats genom det ursprungliga fördraget, vilket i detta avseende aldrig har ändrats på något mer genomgripande sätt, ankommer det, om så skulle behövas, på medlemsstaterna att med tillämpning av artikel 48 EU besluta om nödvändiga ändringar i det nuvarande systemet (domen i det ovan i punkt 48 nämnda målet *Unión de Pequeños Agricultores* mot rådet, punkt 45).

- 75 Av detta följer att sökandena inte kan åberopa att de, för det fall talan om ogiltigförklaring skulle avvisas, inte skulle ha någon möjlighet att försvara sina rättigheter inför domstol. De har för övrigt inte heller bevisat att så kan vara fallet (se, för ett liknande resonemang, beslutet i det ovan i punkt 37 nämnda målet Gonnelli och AIFO mot kommissionen, punkterna 52–56).
- 76 Kravet på ett verksamt rättsligt skydd kan således inte leda till en annan bedömning än att sökandena inte är personligen berörda av de ifrågasatta bestämmelserna. Deras talan skall följaktligen avvisas.
- 77 Förstainstansrätten finner i övrigt att det inte finns anledning att pröva den ansökan om intervention som inlämnats av kommissionen (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 5 juli 2001 i mål C-341/00 P, Conseil national des professions de l'automobile m.fl. mot kommissionen, REG 2001, s. I-5263, punkterna 35–37).

Rättegångskostnader

- 78 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Rådet har yrkat att sökandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, inklusive dem som rådet ådragit sig. Eftersom sökandena har tappat målet skall rådets yrkande bifallas.

På dessa grunder fattar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande beslut:

- 1) Talan avvisas.**
- 2) Sökandena skall bära sina rättegångskostnader och ersätta rådets rättegångskostnader.**
- 3) Anledning saknas att pröva kommissionens interventionsansökan.**

Luxemburg den 8 september 2005.

H. Jung

Justitiesekreterare

M. Jaeger

Ordförande